

LG's kommentar til dom om samlevende afsagt af Østre Landsret den 27. marts 2009.

Højesterets dom af 14. maj 2002 (som er gengivet i Ufr 2002.1755 H) har ført til, at det er LG's faste praksis, at ægtefæller som udgangspunkt nægtes privilegium alene pga. den økonomiske interesse i ægtefællens virksomhed. Det fremgår af Højesterets bemærkninger til dommen, at "Ved vurderingen af, om L bør nægtes fortrinret for sit krav på løn mv., må det efter Højesterets opfattelse være udgangspunktet, at L som ægtefælle til A havde en sådan økonomisk interesse i virksomhedens drift, at det ikke vil være rimeligt begrundet, at lade hans krav få fortrinret frem for almindelige kreditorer, jf. konkurslovens § 95, stk. 2."

Højesteret nægter altså ægtefællen privilegium alene pga. det bestående ægteskab og den deraf følgende økonomiske interesse. Det pointeres endda, at udgangspunktet er at privilegium bør nægtes.

Det har i den juridiske teori været almindeligt antaget, at et langvarigt samliv i relation til anerkendelsen af privilegium efter konkurslovens regler bør sidestilles med ægteskab. Det har derfor også været LG's praksis.

Med Østre Landsrets afgørelse af 27. marts 2009, hvor Landsretten direkte henviser til Højesterets dom fra 2002, er det efter LG's opfattelse utvivlsomt slået fast, at der gælder samme udgangspunkt ved vurderingen af samlevende som ægtefæller, nemlig at disse som udgangspunkt ikke kan tilkendes privilegium for deres krav på løn mv..

Under sagen, der førte til Landsrettens dom, var det fra samleverens side gjort gældende, at samlivet kun havde været kort tid (under et år), at hun ikke havde haft fælles økonomi med virksomhedens ejer, at hun havde været ansat på sædvanlige lønmodtagervilkår og med en for faget sædvanlig løn, og endelig at hun ikke havde drøftet virksomhedens forhold med sin samlever, og derfor ikke havde kendskab til virksomhedens økonomi.

Landsretten tager stilling til sagen med en formulering om, at disse forhold ikke giver grundlag for at fravige udgangspunktet, og da der ikke i øvrigt findes at foreligge særlige omstændigheder, der kan begrunde at udgangspunktet fraviges, findes det ikke rimeligt at anerkende privilegium.

De nævnte karakteristika har derfor hverken hver for sig eller tilsammen været "særlige omstændigheder", der kunne begrunde et konkursprivilegium for samleveren set i forhold til den kendsgerning, at den konkursramte virksomhed udgjorde grundlaget for begge samleveres fulde indtjening frem til konkursen, således som det er fremhævet i landsrettens præmisser.